

Formandens beretning til Kongressen lørdag den 10. september 2016

Man kan ikke andet end at blive glad, når man ser sådan nogle kolleger, som vi lige så i filmen her.

Skal vi ikke lige give de gode kollegaer i filmen og alle 3F'ere end hånd.

Vi er med til at binde Danmark sammen.

Og vi gør det ikke kun for os selv.

Men for os "Alle Sammen".

Det er med ydmyghed, jeg står her i dag.

Det er også med stolthed.

Ydmyghed, fordi jeg føler det store ansvar.

Det var ikke lige det, jeg drømte om, da jeg stod som tømrersvend og havde fået mit svendebrev.

Der skulle slås søm i og spilles noget fodbold.

Det blev ikke til så mange søm og så meget fodbold.

Ja, ja.. jeg ved godt, at der sikkert er nogle i Nordjylland, der synes, det var meget godt, at det ikke blev hammeren og fodbolden.

I stedet blev det tillidsrepræsentant-arbejde i SiD. Og siden 3F. Det er jeg taknemmelig for.

Stolthed, fordi jeg de sidste 3 år som formand dagligt har set, at 3F er en fantastisk organisation.

At ildsjæle binder os sammen i et fællesskab, der knokler for medlemmerne.

Et fællesskab, der både er fagpolitisk og politisk.

DET gælder på arbejdspladser.

DET gælder i afdelinger.

DET gælder i hovedbestyrelse og udvalg.

HVOR ellers i Danmark finder man en så levende, politisk organisation?

HVOR ellers i Danmark finder man over 700 kongresdelegerede, der brænder for et bedre Danmark for alle?

HVOR ellers finder man så stærk en tro på det levende, stærke fællesskab?

Det skal jeg sige jer: INGEN ANDRE STEDER.

Man finder det hos 3F. Hos jer. Her i dag i Aalborg.

Det gør mig utroligt stolt.

Da jeg blev valgt til formand, lagde jeg vægt på, at mine pejlemærker var:

1. Organisering
2. Ny beskæftigelsespolitik
3. Uddannelse
4. Social dumping

Hvordan er det så gået - Per - kan I med rette spørge?

Først organisering.

Uden medlemmer i vores fællesskab er vi ingenting.

Vi har mistet langt færre medlemmer, end vi havde regnet med. På den måde kan man sige, at vi har vundet en halv sejr.

Der er gjort en kæmpe indsats.

Ikke mindst af tillidsrepræsentanterne på arbejdspladserne i alle grupper.

I afdelingerne. I forbundet. I Styregruppen for organisering.

Nye tiltag er blevet afprøvet.

Senest med at fokusere indsatsen dér, hvor vi har svært ved at organisere.

Vi har ansat organisatorer til at tage teten her. På Privat Service Hotel og Restauration og Den Offentlige Gruppens område. Her begynder vi. Og flere kommer med.

Det er et stærkt fællesskab, der på den måde kan se ud over snævre interesser i grupperne.

Og hjælpe med at løse FÆLLES udfordringer.

Jeg er dog ikke tilfreds med en halv sejr. Det er I heller ikke. Det ved jeg.

Vi skal væk fra at tabe færre medlemmer til at vinde flere.

Vi skal stå på det solide faglige fundament: Vores overenskomster og det faglige arbejde på virksomhederne.

Det er her nye såvel som gamle medlemmer skal mærke resultaterne af vores arbejde.

Men vi skal også turde gå nye veje.

Vi skal aktivere alt det gode ved at være medlem: Vores jobformidling.

Vi skal skaffe medlemmerne job.

Vi skal aktivere alt fra rabatterne hos

Alka til de mange penge, vi skaffer til medlemmerne.

Man kan godt være en solidarisk fagforening, samtidig med at man er en personlig og professionel fagforening.

Jeg synes, vi er det hele. Men måske vi skal blive lidt skarpere på det personlige og professionelle.

Man kan godt bruge moderne salgsmetoder, hvis varen er i orden.

Vores vare er fællesskabets styrke – din styrke.

Og hvis det kræver, at vi går nye veje, så må vi gøre det. Bare vi ikke taber sjælen - og har målet for øje.

Det betyder ikke, at vi ikke skal holde fast i de stier, vi har betrådt i over 100 år.

Byggegruppens arbejde på byggepladserne viser, at klassisk fagforeningsarbejde både kan blokere social dumping og organisere nye medlemmer.

Verdensklasse fagforeningsarbejde i hele Danmark.

Grøn Gruppens stædige arbejde for overenskomster hos gartnerierne. Stærkt klassisk fagforeningsarbejde – helt ude på landet.

Transportgruppens hårde kampe mod plat og svindel fra Uber og Ryan Air har givet nye medlemmer. Igen klassisk fagforeningsarbejde – til lands og i luften.

Det giver nye medlemmer.

Fordi de kan se nytten ved at være med i vores fællesskab.

Men vi udfordres dagligt af nye forretningsmetoder, der hviler på et grundlag, hvor få skal tjene kassen, og lønmodtagerne skal piske rundt til en løn, de ikke kan leve af.

Her må vi også gå nye veje.

Præcis som vi gjorde i fagbevægelsens barndom.

Vi er nødt til at være på forkant.

Måske vi også skal bruge nye foreningsmetoder.

IKKE forretningsmetoder.

Men foreningsmetoder.

Vi er nemlig IKKE en forretning.

Vi er en forening.

Vi har ikke kunder. Vi har medlemmer.

Vi er nødt til at se på vores virkemidler, når verden omkring os ændrer sig med en hast, vi ikke har set før i verdenshistorien.

Men det er ikke nok med midler.

Vi skal også være stærkere til at formulere mål for vores indsatser

En forening kan godt sætte mål.

Netop her skal vi være knivskarpe, når vi sætter organiseringsprojekter i søen.

Hvad ER vores mål, og NÅR vi målet?

Det synes jeg, vi generelt er lidt for dårlige til.

Derfor håber jeg, vi efter kongressen kan blive enige om meget konkrete mål for organiseringsindsatsen.

Mål som vi skal holde hinanden op på.

Vi skal være endnu mere ambitiøse. Vi skal videre!

På det beskæftigelsespolitiske område – mit andet pejlemærke - havde vi inden kongresperiodens begyndelse kæmpet med en arbejdsmarkedspolitik, som byggede på mistillid og et afsindigt bureaukrati.

Et bureaukrati, hvor jobkonsulenterne blev målt på, hvor mange skemaer de kunne udfylde.

Ikke hvor mange job de kunne skaffe.

Ikke hvor meget uddannelse de kunne give ledige.

Det var derfor helt afgørende for os, at vi under S-regeringen fik gjort op med dette regime.

Et system, der reelt handlede mest om at knægte de ledige.

Med en besynderlig cocktail af pipfuglekurser og mistillid.

Vi fik en ny reform, og vi fik indflydelse på den.

Vi fik uddannelse ind som et vigtigt redskab i den nye arbejdsmarkedspolitik.

Vi fik hurtigere afklaring.

Vi fik a-kasserne ind allerede i opsigelsesfasen.

Vi fik tilliden tilbage.

Vi fik ret til, at man som ledige kunne gå fra ufaglært til faglært.

Den beskæftigelsesform stod der i den grad 3F på.

Vi knoklede for at få indflydelse, og vi fik den.

Det, vi IKKE fik, var 100 procent dagpenge under uddannelse. Og her kommer jeg så til mit tredje pejlemærke: Uddannelse.

Vi fik nemlig 100 procent dagpenge til en lang række uddannelser under de nyligt overståede trepartsdrøftelser.

Nu kan ledige gå fra ufaglært til faglært på 100 procent.

Det manglede også bare. Godt vi stod fast og kæmpede for de ledige.

Vi fik også en ny uddannelse for flygtninge.

Det var en bundet opgave.

Hvis ikke vi havde fået den såkaldte IGU-uddannelse, havde vi enten fået indslusningsløn eller flygtningene ud på det grå eller sorte arbejdsmarked til en sulteløn.

Med massivt løntrykkeri til følge.

Eller på offentlig forsørgelse.

Nu fik vi uddannelse ind og ordinær beskæftigelse som klart mål.

Vi fik overenskomstaftalt elevløn.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at det var en vanskelig sag.

Men med Cepos og halvdelen af Folketinget med våde drømme om indslusningsløn, der så kunne presse den almindelige løndannelse, var det faktisk et rigtigt godt resultat.

Et resultat, som i høj grad skyldes stærkt arbejde i forbundshuset i samarbejde med de øvrige LO-forbund.

Vi fik heldigvis også endelig råbt Danmark op i forhold til de unges praktikpladser.

Eller rettere: Vi fik råbt regering og arbejdsgivere op. Det var også på tide.

Nu har vi fået et system, der straffer de arbejdsgivere, der ikke tager et ansvar, og belønner dem, der gør.

Nu skal hver enkelt arbejdsgiver holdes ansvarlig.

Nu kan DE prøve, hvad vores ledige har prøvet i årevis: At blive kigget i kortene hver dag. Så kan de lære det!

10.000 praktikpladser mere om året skal vi op på. Det er målet.

Jeg vil godt her rose statsministeren. For en gangs skyld har en blå regering lagt pres på arbejdsgiverne. Nu skal de levere.

Jeg kan se, I blev lidt nervøse med den ros til Lars Løkke.

Bare rolig:

Jeg har mere til regeringen senere. Og det er ikke ros.

Jeg kan jo begynde allerede nu.

... og hvorfor ikke begynde med det værste. Skandalen over dem alle.

Lars Løkkes og Kristian Thulesen Dahls dagpengereform fra 2010 var nemlig en politisk skandale af dimensioner.

En skandale, som ramte hårdt socialt.

Den ramte ikke hundreder. Ikke tusinder. Men mange tusinder. Og dermed også mange hundreder af tusinder. Fordi familier, børn og ægtefæller blev berørt.

Først fik vi den ene lappeløsning efter den anden under SR-regeringen. Løsninger, der reparerede lidt på VK-regeringens asociale reform.

Men de radikale forhindrede en gennemgribende løsning.

Tusinder faldt ud af dagpengesystemet. De radikale løftede dårligt nok blikket fra cafe latten... og sagde så blot: Sådan er det jo. Hvilken arrogance!

Hvilken hån mod mennesker, der fik revet deres økonomiske livsgrundlag væk.

Jeg har det en gang imellem med de radikale som med naboens kat. Den er meget sød på afstand. Men i den grad sig selv nok. Men hvorfor fanden skal den hele tiden besørge i andre folks haver. Og værre endnu: Hvorfor har den ni liv?

På den anden side: Hvis de radikale har ni liv, er der måske en chance for, at vi kan nå at lære dem om helt almindelige lønmodtageres liv.

Lære dem, at de ledige faktisk ikke vil være på dagpenge. Men faktisk bare vil have et job.

Corydon prøvede så med en fuld og dækkende løsning.

Dækkende var den dog ikke. Langt fra.

Men Socialdemokraterne prøvede dog.

Der blev så endelig nedsat en kommission, og sidste år fik vi et nyt dagpengesystem.

En klar forbedring.

Med mulighed for dagpenge i op til tre år. Bedre muligheder for at optjene med småjob.

Dermed fik vi opfyldt en del af vores ønsker.

Men det var også meningen, at Folketinget skulle komme med hele restfinansieringen.

Det skete ikke! Og derfor fik vi karenssage og forringede vilkår for dimittender.

Det var selvsagt ikke noget, vi ønskede.

Men alt i alt en langt bedre dagpengereform.

Et klart skridt frem efter de mange skridt tilbage med reformen i 2010.

I forhold til social dumping – mit fjerde pejlemærke - har de seneste år været en enestående succes.

På den ene side.

På den anden side er det stadig vores største udfordring.

Hvorfor en succes? Fordi vi har formået at sætte en dagsorden, hvor vi har fået borgerne med.

Ryan Air, Uber – sagerne om alt fra slikfusserne til Metroen.

Danskerne har i stort antal været med os.

Vi har vundet en dagsorden, og vi har vundet sager.

Det så vi ved sidste kommunalvalg, hvor rigtig mange kandidater tilsluttede sig vores kamp.

Vi ser fremskridt i kommuner, hvor klausuler vinder indpas. Vi så, at SR-SF-regeringen og siden SR-regeringen i den grad prioriterede ressourcer til kampen mod social dumping.

Med andre ord: Store konkrete -fremskridt takket være jer.

Men udfordringen er der stadig. Plattenslagerne, fusserne finder stadig nye slyngelstier.

De misbruger mennesker.

De misbruger den danske gæstfrihed.

De snyder og de bedrager danske skatteborgere. De udhuler den danske velfærdsmodel.

Jeg forstår godt udenlandske arbejdere, der søger lykken i andre lande.

De er ikke skurke.

Det er bagmændene, der er de rotter, som gnaver i vores velfærds fundament.

I fagbevægelsen møder vi kun andre mennesker som det, de er: Mennesker.

Er du med i et arbejdsfællesskab, så er du med. Punktum.

Vores medlemmer har ikke noget imod at arbejde sammen med kolleger af anden nationalitet.

Tværtimod. Det er social dumping, vi ikke vil finde os i.

Det er nemlig vigtigt at understrege, at vi ikke kun kæmper den her kamp for de folk, som går på farlige arbejdspladser, på horrible vilkår, som aldrig vil kunne få en ordentlig tilværelse her i Danmark.

Vi kæmper den i ligeså høj grad for alle de danske kolleger, som ikke skal presses til at arbejde på urimelige vilkår.

Det er jo netop det, som vores mere end hundredårige kamp handler om.

At man skal kunne leve et ordentligt liv, når man er bygningsarbejder, rengøringsassistent, lastvognschauffør, industriarbejder eller varetager et af de andre tusindvis af gode 3F-jobs.

I den kamp er der ikke nogle nemme løsninger.

Der er ikke en snuptagsløsning, der med et trylleslag får social dumping til at gå væk.

Det har vi set igen og igen. Griske virksomhedsledere og direktører med deres på det tørre står konstant parat til at finde nye og smarte måder at udnytte mennesker i en presset situation.

Konstruktioner, som også presser det store flertal af ordentlige virksomheder, der konstant bliver presset på pris og arbejdsvilkår.

Det har vi blandt andet set på den københavnske Metro.

Lad mig bruge et par ord på Metroen. Den er et godt eksempel på det plattenslageri, der foregår.

Men den er også et godt eksempel på det arbejde, I laver lokalt mange steder. Det KAN lykkes at blokere for social dumping og samtidig organisere medlemmer.

Cityringen er det største anlægsprojekt i København, siden Christian den fjerde anlagde Christianshavn.

En god ting for samfundet. Med tusindvis af gode job.

Desværre stod det meget tidligt klart, at der med metrobyggeriet fulgte en slipstrøm af forfærdelige historier om social dumping. Fusk og plat.

Først kunne vores eget Fagblad fortælle historien om, at der ikke blev skabt en eneste læreplads på byggeriet. Ikke en eneste.

Så fulgte historier om naboklager, arbejdsulykker, løntrykkeri, indkvartering af metroarbejdere under uhumske forhold til overpriser i nedlagte lagerbygninger.

Men Byggegruppen og de gode folk i BJMF kæmpede en faglig kamp sammen med de udenlandske bygningsarbejdere.

Det siger sig selv, at det kan være umådeligt svært at begynde at organisere kolleger, som man knap nok kan sige godmorgen til. Men der blev i den grad lavet solidt fagligt arbejde.

De første sager betød, at de virksomheder, der drev forretning på social dumping og frygtelige vilkår, blev smidt ud af byggeriet. Et godt første skridt.

Så kom braget. Det gav genlyd i hele Danmark, da vi vandt Danmarkshistoriens største sag om social dumping. 22 millioner kroner.

Jeg er sikker på, at det har været en god dag på kontoret, da afdelingen begyndte at udbetale penge til de udenlandske medlemmer.

Vi begyndte også at se medlemstallet stige på metrobyggepladserne.

Byggeriet er gået fra at være Danmarkshistorien værste byggeri, til at være en kæmpe succes for 3F og den danske model.

På grund af fagligt arbejde, der byggede på en stålsat vilje til at lykkes med kampen.

Tusindvis af pladsbesøg.

Samtaler.

Hjælp.

Møder i øjenhøjde.

I virkeligheden ikke så meget hokuspokus.

Det samme så vi, da Grøn Gruppe og 3F Bjerringbro kæmpede med en af de store – Danroots.

En lige så afgørende sag for Den Grønne Gruppe som Metroen var det for Byggegruppen.

Stædigt, målrettet og solidarisk fagforeningsarbejde.

Først og fremmest i afdelingen og i gruppen.

Vi ved den slags konflikter kræver meget og kan være svære at håndtere.

Ikke mindst i forhold til medierne.

Men I gjorde det – også med hjælp fra kolleger og forbundet.

Men også her var det lokalt – at I vandt kampen.

Vi har desværre også lige set, at kampen en sjælden gang også kæmpes mod store organiserede virksomheder.

Det er fx groteske forhold, som er afsløret i Danmarks næststørste rengøringsvirksomhed.

Men også her vinder vi med stærkt, fagligt arbejde.

Disse sejre. Og de mange andre succeshistorier vi har fra resten af landet, er det, der får mig til at tro på, at vi kan vinde den her kamp.

Vi HAR fået gennembrud i forhold til overenskomster for hotel- og restaurationskæder.

Vi HAR i industrien taget kampen for at sikre ordentlige vilkår for vikarer.

Vi kæmper i offentlige gruppe mod privatisering, der kun handler om ideologi og laveste pris.

Vi bliver hele tiden klogere og dygtigere til at få vores udenlandske kolleger med i fællesskabet.

Men kampen mod social dumping er ikke slut.

Vi skal videre.

Jeg ser tre vigtige indsatsområder:

For det første skal vi have sikret klausuler overalt i det offentlige. Og overholdelsen af disse klausuler skal også kontrolleres.

For det andet skal vi have sat penge af til myndighedsindsatsen. Vi havde den tidligere SR-regering med os i den sag. Men nu løber pengene ud.

For det tredje skal politikerne lukke huller, der gør, at man kan supplere en dumpingløn med velfærdsydelse.

Hvis politikerne klarer det, så klarer vi fagforeningsarbejdet.

Netop fordi det handler om slid og hårdt arbejde. Her er vi på hjemmebane.

Så hvis jeg skal gøre regnskabet op i forhold til vores sidste kongres, når det drejer sig om pejlemærkerne organisering, arbejdsmarkedspolitik, uddannelse og social dumping, så er min konklusion:

Vi har spillet både uafgjort, og vi har vundet. Men kampen er ikke slut.

Der er meget mere, der skal gøres.

Vi skal videre.

For der er desværre også andre, der vil spille med.

Og her er det som regel Christiansborg, der fumler med bolden.

Kan I huske det?

Kan I huske vores Skævt-kampagne.

Tilbage i 2011.

Selvfølgelig kan I det!

De råbte skræmmekampagne.

De sagde: Vi vil også det danske velfærdssamfund.

Danmark bliver aldrig skævt. Det sagde de.

Hvordan ser det så ud efter den første borgerlige finanslov i fire år?

Det skal jeg sige jer: Det er ikke skævt.

Det er pivskævt.

Vi fik mere ret, end vi frygtede. Her fem år efter. Desværre.

For hvis vores kampagne var en skræmmekampagne, så er virkeligheden en gyser.

En gyser for den enlige mor eller far på kontanthjælp.

En gyser for tusinder, der faldt ud af dagpengesystemet.

En gyser for os alle.

Der er sparet 8 milliarder kroner på uddannelse.

AMU skal spare.

Erhvervsuddannelserne skal spare.

Så meget for at satse på vores unge.

Hver sjette medarbejder i Arbejdstilsynet er fjernet.

Så meget for et godt arbejdsliv.

Der er bremsat op i forhold til grønne job og klimatiltag.

Så meget for tusinder af job i provinsen.

Socialt skævt.

Geografisk skævt.

Miljø- og klimamæssigt skævt.

Danmark vrides i disse år helt og aldeles skævt.

Helt bogstaveligt talt kan den enlige mor med to børn på kontanthjælp stå ved sit køkkenvindue og se en Porsche køre forbi.

En Porsche, der er blevet 400.000 kroner billigere.

Ovre på den anden side af vejen kan hun se parcelhuset, hvis ejer slap billigere i ejendomsskat.

Kun ejerboligerne - ikke lejeboligerne – fik hjælp af regeringen og deres støtter.

Hendes nabo - pensionisten – kunne opleve en grådig Claus Hjort prøve at kaste sig over hans boligydelse.

Kommunen, hun bor i, måtte i første omgang aflevere omprioriteringsbidrag til staten.

Og fyre medarbejdere. Kun massiv modstand fik dem til at trykke på standby-knappen.

MODSTAND fra vores offentlige gruppe og jer ude lokalt.

MODSTAND fra os og den øvrige fagbevægelse.

Så kan det da ikke blive mere skævt, tænker I måske?

Er der mere, man kan give til dem på den nordsjællandske strandvej, til Bæredygtigt Landbrug?

Er der mere, man kan tage fra pensionisterne, fra den enlige far eller mor på kontanthjælp?

Er der mere man kan omfordele fra provins til de nordsjællandske forstæder?

Nej, vel. Ikke uden, at Danmark slår revner.

Ikke uden at bryde den sociale kontrakt.

Ikke uden at ødelægge den danske model.

Den model som har sikret samfund med både høj velfærd og høj produktivitet – oven i en høj grad af lige muligheder.

Så der er nok ikke nogen, der kunne finde på at ændre på vores succesopskrift.

Jo, da – gyseren er ikke slut endnu.

For så kom regeringens 2025-plan.

Nu tales der om skattelettelser til de rigeste og højere pensionsalder for almindelige lønmodtagere.

Med de reformer, der allerede er lavet, har vi i 2040 Europas højeste pensionsalder.

Men de helmer åbenbart ikke, før 3F'eren kan gå DIREKTE fra sidste arbejdsdag over plejehjemmet til bedemanden.

Arhh, Per, nu sætter du den på spidsen, vil politikerne måske sige.

Men hør nu her: Allerede i dag er hver fjerde 3F'er ikke på arbejdsmarkedet, når de er fyldt 60 år. Hver fjerde!!

60 år.

Nedslidte.

Syge.

Døde.

Det er den virkelige verden allerede i dag.

Er det de nedslidte kolleger, vi skal hive op af sygesengen med budskabet om, at de skal blive noget længere på arbejdsmarkedet. Er det de døde kolleger?

Kære politikere: Kom nu ud i den virkelige verden.

På fabrikgulvet. På vejene. Ud i institutionerne og på arbejdspladserne.

Tal nu med andre end Finansministeriets medarbejdere.

Spørg os i stedet for Finansministeriets regnemaskine.

Den regnemaskine, som altid er indstillet på ét resultat:

Lønmodtagerne skal holde for.

Lønmodtagerne skal betale.

Vi vil godt drøfte, hvordan vi alle bliver længere på arbejdsmarkedet, så vi kan finansiere velfærden i en tid, hvor gennemsnitslevealderen stiger.

Men svaret på den udfordring ligger ikke i pisk, ikke i mere skævhed.

Vi kender recepten.

Vi ved, at medarbejdere, der føler sig påskønnet.

Medarbejdere, der får uddannelse.

Medarbejdere, der arbejder i et godt og udviklende arbejdsmiljø.

Vi ved, at de gerne bliver på arbejdsmarkedet.

Men hvis man som stuepige på et hotel skal gøre rent i, hvad der svarer til et 350 m² stort hus i timen. Når man er 68 år.

Hvis man som 68-årig tømrer skal slæbe plader op på et tag – om vinteren.

Hvis man som buschauffør skal opleve stadigt strammere køreplaner.

Ja, så bliver vi ved med at slide folk ned. Før tid. Lang tid før pensionsalderen.

Det må stoppe.

I 3F kæmper vi for en anden version af Danmark.

Det hele Danmark.

Det lige Danmark. Det Danmark vi altid har kæmpet for i 3F.

Vores alle sammens Danmark.

Ikke særinteressernes Danmark.

Det er omdrejningspunktet for det arbejde, I yder på arbejdspladserne.

Det arbejde, som vi i afdelingerne og i forbundet yder hver dag.

Jeg vil kæmpe – vi vil kæmpe indædt imod det skæve Danmark.

Jeg ved, I er med.

For vi tror på humanisme og fællesskab som fundamentet i det hus, vi kalder det danske velfærdssamfund.

Men det Danmark, som vi har arbejdet på at få i balance, rykkes stadig mere skævt.

På mange planer.

Det her er Aalborg. Skønne Aalborg, synes jeg. Mit Aalborg.

Men også skæve Aalborg.

Der er få kilometer fra Aalborg Øst til dette billede af Hasseris.

Men der 10 års forskel i middellevetid. 10 år!! Og så taler man om topskattelettelser.

Det er skævt.

Det er et Danmark, der brækker over.

Midt i Aalborg.

En bydel til forskel.

Fra Rødby til Gentofte – hele verden til forskel.

Ser vi på forskellen mellem arbejdstagere og arbejdsgivere, melder skævheden sig også.

I ved godt, at nogle arbejdsgivere råber på lettelser og taler om lange sagsbehandlingstider for virksomhederne.

Lad mig nuancere det billede.

Ventetiden for virksomheders byggesagsbehandling. Gennemsnit: 69 dage.

Ventetiden for syge danskere på at få afklaret, om de kan få førtidspension eller ej: 1215 dage. Det er tre år og fire måneder.

Man fristes til at sige "skævt". Igen.

Det vanvittige ved det, man prøver i disse år:

Med mere social skævhed.

Med mere geografisk skævhed og med en manglende fokus på lønmodtagere.

Det værste er, at man er ved at ødelægge en vinderopskrift.

Den vinderopskrift, vi forsøgte at få sat på dagsordenen i forbindelse med Godt arbejde-kampagnen. Med fokus på de mange gode, organiserede danske arbejdspladser.

Imens ledte Lars Løkke Rasmussen ledte efter panorama-manden. Ham, der ikke ville arbejde. Han har vist i øvrigt ikke fundet ham endnu. Så fik vi som sagt sat fokus på lønmodtagerne og de gode virksomheder. På det, der virker.

For hvad siger resten af verden til den danske model? Til at Godt arbejde betaler sig. Til den model vi har bygget op i det sidste århundrede.

Hvad siger OECD?

Hvad siger Verdensbanken?

Hvad siger New York Times?

Hvad siger det kapitalistiske Magasin Forbes?

Hvad siger de?

De siger; den danske model er verdensklasse.

Forbes, som ikke må siges at være et socialistisk avis, har ligefrem udnævnt Danmark som verdens bedste land at skabe arbejdspladser i.

Kære venner. Den danske model virker.

Kære politikere. Lad nu være med at ødelægge den.

Det nytter ikke, at lønmodtagerne skal holde for hver gang.

Det nytter ikke gang på gang at skære skiver af vores velfærd.

De sidste ti år har vi oplevet et frontalt angreb på vores velfærdssamfund. Pakket godt ind. Nuvel.

Men hensigten er ikke til at tage fejl af.

Stærke kræfter vil trække os væk fra den skandinaviske model. I retning af et liberalistisk samfund. Det kan godt være udviklingen er snigende. Men vores medlemmer kan mærke det tydeligt.

Lad mig illustrere det med nogle eksempler

I 2005 var dagpengenes dækning 56% af en LO arbejders typiske løn. I 2015 var det faldet til 54% og i 2025 forventes den at være under 50% 50 procent!!! MERE ulighed. MINDRE retfærdighed.

Fra 2004 til 2014 er der kommet 20.000 flere fattige. I samme periode er kommet 21.000 flere millionærer. MERE ULIGHED.

Det er det samfund, der nu skal trækkes yderligere skævt.

Dårligere dækning på dagpenge.

Ringere vilkår for de syge.

Besparelser på kerneomsorg.

Mere ulighed. Flere fattige børn.

Det nytter ikke!

Vi vil ikke bare se på. Vi vil ikke bare lade SAXO-drengene definere fremtiden for det danske velfærdssamfund.

Det vil vi sige klart til regeringen. Så det kan høres.

Vi vil også sige til mine venner i Socialdemokratiet og til Dansk Folkeparti: Pas nu på 2025-planens fine indpakning. Pas nu på.

I 3F står vi ikke bare og brokker os og råber: Skævt.

Vi bestræber os på at anvise løsninger. Det gør vi, når Industrigruppen sidder i regeringens produktionspanel.

Det gør vi, når vi anviser tusinder af job i vores grønne tænketank. Job for et bedre klima. Job især i provinsen.

Det gør vi, når vi laver en erhvervskonference om fremtidens arbejdspladser.

Det gør vi, når vi lige nu har nedsat en tænketank, der skal se på ligestilling.

Et politikområde, som politikerne ikke bruger meget krudt på.

Men vi skal have lukket løngabet. Vi skal have skabt ligestilling i arbejds- og familielivet.

Det gør vi, når vi aktivt spiller ind i trepartsdrøftelser og tager ansvar.

Det gør I, - tillidsrepræsentanter og arbejdsmiljørepræsentanter - når I dagligt arbejder sammen med arbejdsgiverne. Skaber velstand og nye job i hele landet. Når I hjælper kolleger på uddannelse. Når I holder Danmark i gang.

3F skal nemlig ikke bare råbe op.

Vi skal i den grad tage afsæt i medlemmernes behov, deres drømme og håb for fremtiden.

Det er vores pligt. Men hvis vi skal varetage medlemmernes interesser, skal vi også være professionelle.

Vi skal stille op med bundsolide analyser. Vi skal på banen med vores løsninger.

Vi skal tale og lave løsninger med alle de mange gode og dygtige virksomheder, der findes i det her land. Vi skal samarbejde.

Som I også gør det lokalt hver dag.

For det er jo heldigvis den store fortælling om den danske model – fælles retning og tillid og respekt mellem organiserede arbejdsgivere og lønmodtagere.

Og vi skal tale med alle partier. Vi skal ikke have fine fornemmelser.

Ikke hvis det handler om at varetage medlemmernes interesser.

Hvis det kræver, at jeg løber rundt om Marienborg med Lars Løkke Rasmussen.

Så gør jeg det.

Hvis det kræver jeg skal dyrke meditation og yoga med Alternativet, så gør vi det.

Hvis det kræver jeg skal støde kuglestød med Joachim B. Olsen, så gør jeg det.

Jeg skulle lige se, hvordan I reagerede. Dér sætter jeg grænsen – ved kuglestød med Liberal Alliance. Det kommer ikke til at ske.

I øvrigt er det nok tvivlsomt, hvad han kan lære 3F'erne om vigtigheden af have et fast lønnet arbejde. Han har vist aldrig selv haft det.

Vi hopper ikke på den liberalistiske vogn. Vi står på fællesskabet. Fordi det virker for flest.

Vi gør os umage. Vi gør os til. For alle.

Vi kan ikke komme videre, hvis vi betragter Danmark som en ø.

Humanisme er en kerneværdi for arbejderbevægelsen i Danmark.

Vi hjælper dem, der måske ikke kan opnå den frihed selv.

Det samme gælder også for den internationale solidaritet.

Der er grænser for, hvor mange flygtninge Danmark kan huse.

Men der må aldrig være grænser for vores solidaritet med lønmodtagere i andre lande.

Rækker vi ikke en hånd ud til helt almindelige lønmodtagere i andre lande, kan vi ikke sammen bekæmpe den groteske ulighed, vi oplever, hvor f.eks. få hundrede mennesker ejer det samme som halvdelen af verdens befolkning.

Den tidligere formand for Socialdemokratiet, Svend Auken, advarede imod at, vi bare overtager de borgerlige demagogers sprog. Og blot binder en rød sløjfe om.

Vi skal stadig sige velfærdssamfund.

I stedet for konkurrencestat. Vi skal stadig tale om solidaritet.

Kampen imod sult, fattigdom og undertrykkelse. Den kamp er stadig vores.

Vi kan ikke bare lukke havelågen og håbe, at gadekampene dør hen. Uden at det rammer os.

Historien viser os, at der ikke er noget, som totalitære ledere og de mest skruppelløse forretningsmænd hellere vil end skabe et falsk billede.

Et billede af at helt almindelige mennesker ikke trues af netop dem. Men af lønmodtagere i andre lande.

Men vi skal overlade retorikken om "dem og os" til Trump, Le Pen og tilsvarende politiske ledere, der deler og splitter borgerne.

Men samtidig med at vi skal satse på international solidaritet, er det klart for enhver, at det kniber med integrationen en række steder.

Her må vi efter min opfattelse gerne blive mere hårde i filten.

Det handler ikke om hudfarve eller religion. Det handler – ligesom på arbejdsmarkedet – om, at vi kommer længst, hvis vi følger samme spilleregler. Det handler ikke om hvem, men om hvad.

Jeg fatter ikke, at den danske stat stadig skal støtte privatskoler, der direkte modvirker integrationen.

I det hele taget: Lad folkeskolen være fælles. Drop støtten til privatskoler. Lad folkeskolen være en smeltedigel, hvor alle børn mødes. Lad mangfoldighed, og høj faglighed komme alle børn til gavn.

Lad os satse mere på folkeskolen. Gør vi det, vil langt flere unge også få en uddannelse.

Vi skal være klare i mælet omkring fællesskabet. Fællesskabet giver. Men det fordrer også, at vi deltager. Det gælder både nye og gamle danskere.

Men det går heller ikke, at vi i disse år har svært ved at kigge ud over vores egen næsetip.

Vist er der store udfordringer. Men større end i 1929? Større end i 1933 eller 1939? Næppe.

Vi er derfor nødt til at søge internationale løsninger. Vi må ikke blive nationalister.

Vi skal søge løsninger i EU. I FN og i andre internationale fora.

Men det er selvfølgelig ikke ligegyldigt, hvilke værdier vi lægger i disse samarbejder.

Jeg er glad for, at vi ikke længere i 3F skal diskutere, om vi skal være med i EU eller ej.

Men vi skal i den grad diskutere indholdet i samarbejdet.

I EU må man forstå, at lønmodtagerne vender sig mod et EU, som kun er kapitalens EU.

Den store "besparelsesdagsorden", som blev søsat efter finanskrisen, er uforståelig for os lønmodtagere, der reddede bankerne ud af krisen.

Tak for hjælpen, synes man at sige.

Som tak skal I spare på velfærd. Tak for ingenting!

EU-politikere og Europas regeringer må forstå – ikke mindst efter Brexit - at tiltroen til det fælles projekt er for nedadgående hos helt almindelige mennesker.

Derfor skal vi have den sociale dimension tilbage.

Arbejdsmiljø og lønmodtagernes vilkår generelt skal op på dagsordenen, hvis vi skal redde dette projekt.

Og det skal vi, for det er jo også et fredens projekt. Et projekt, der også bygger på værdier som lighed mellem køn. Ligestilling – uanset race eller seksuel orientering. Kamp mod unfair konkurrence. Og kamp for menneskerettigheder.

Men så er det nu, der skal lyttes til borgernes bekymringer.

Ikke til bankerne. Ikke til skattesvindlerne.

I 3F er vi i gang med at styrke lobby-arbejdet i EU.

Det er vi nødt til.

Dem, der var arkitekter bag skattehullerne i Panama-sagen, er til stede i Bruxelles i hobetal.

Ja, nogle af de politikere, der gjorde skattefusk muligt, sidder både i parlament og Kommission.

De skal have kamp til stregen, når det handler om Europas værdier.

Det gælder også, når fremtidens globale handelsaftaler skal på plads.

Vi SKAL have lønmodtagerrettigheder central placeret, og vi skal sikre, at virksomheder og advokater ikke får frit spil til at sidesætte nationalstaterne og de demokratisk valgte politikere.

Det gælder i forhold til TTIP og det gælder i forhold til alle andre handelsaftaler.

I de seneste snart mange årtier har vi i fagbevægelsen talt om struktur.

Om sammenlægning af forbund. Om sammenlægning af afdelinger. Om LO og FTF.

Om de drøftelser – for de drøftelser vil også fortsætte i årene fremover - blot nogle få ord.

Først om vores egen verden i 3F. Jeg synes ubetinget – ubetinget – 3F's lokale tilstedeværelse er en styrke.

Det samme kan man i øvrigt sige om LO's lokale sektioner, hvor mange af jer gør et kæmpe arbejde.

Vores medlemmer skal møde 3F i deres hverdag.

Der vil være arbejdsopgaver, vi bedre kan løse sammen. Forbund, afdelinger og de tillidsvalgte.

Der vil være fusioner. Men de skal være bestemt ud fra lokale forhold.

Vores styrke **er** vores tilstedeværelse på arbejdspladsen. Vores tilstedeværelse lokalt.

Ikke nok med det: Vores styrke er også, at medlemmerne bestemmer lokalt. Det er vores fundament.

Så har der jo været talt en del om fusion mellem LO og FTF. Vi er skeptiske.

For lige så tillokkende et stort fællesskab kan være.

Lige så værdiløst er et samarbejde med udgangspunkt i laveste fællesnævner.

En hovedorganisation skal samle. Men den skal også være både fagpolitisk og politisk.

Det er jo sjældent formen, der er afgørende.

Men viljen og indholdet.

I vores hovedbestyrelse sidder vi fra hele landet – med meget forskellige afdelinger repræsenteret. Men jeg oplever et stærkt 3F-fællesskab.

En stærk vilje til at rykke for vores mærkesager. En klar fælles retning!

Det gælder også i Daglig Ledelse, hvor gruppeformændene tager et ansvar for hele forbundet. Nok mere end vi gjorde tidligere.

Hvor gruppeformænd også har ansvar for tværgående politikområder.

Det giver resultater. Det giver også fælles retning.

Derfor: Lad os tale indhold først. Og så måske struktur.

Vi lever i en tid, hvor forandringerne sker med en utrolig hast. Det stiller store krav.

Også til os.

Men kære venner.

Jeg er optimistisk.

Der er brug for os.

Mennesker udnyttes stadig på arbejdsmarkedet.

Med nye platformsøkonomier måske i endnu højere grad end tidligere.

Det kan godt være det hedder Uber, Airb&B, og at hele verden render rundt efter søde små pokemons.

Men superkapitalistens DNA er stadig den samme. Han skal stadig tøjles. Det så vi under finanskrisen.

Han vil stadig gerne udnytte fællesskabet. Det så vi med den såkaldte Panama-skandale.

Men heldigvis – kære venner – er vores DNA også det samme som for 100 år siden.

Det kan godt være, vi skal bruge nye metoder.

Nej, vi **SKAL** også bruge nye metoder. Vi skal ikke halse efter. Heller ikke efter robotterne. Vi skal være på forkant – også når det gælder digitalisering.

Kampen er stadig den samme. Og kæmpes skal der. For gode arbejdspladser. For at flest muligt kan få et godt liv.

For 76 år siden meldte en dreng sig ind i vores forbund.

Han var som ung en af de få soldater i ildkamp under krigen.

Han var modstandsmand.

Han blev kollegernes tillidsmand.

Han blev arbejdsmændenes formand.

Han satte nye standarder som formand – ikke mindst i forhold til uddannelse.

Han købte vores første skole.

Han blev statsminister. Og lagde sten på sten til det danske hus.

Oven på Staunings sten og de sten, der er lagt af andre af arbejderbevægelsen store og små.

Kampe blev kæmpet.

Altid med det lige Danmark for øje.

I år døde Anker.

Men arven må vi føre videre. Vi må kæmpe for det Danmark, som blev opbygget i Ankers tid – af Anker og andre af arbejderbevægelsens sønner og døtre. På arbejdspladserne af tillidsfolk.

Det Danmark, hvor vi, som Anker, kigger os over skulderen. Ikke for at se om nogle er efter os. Men for at se om alle er kommet med.

Rækker hånden bagud og hiver fat. I kollegaens hånd.

I naboens.

Tager den hånd du aldrig har holdt før.

I 3F vil vi altid – som Anker gjorde det - kigge os over skulderen.

Til Anker kan vi kun sige et dybtfølt: Tak tillidsmand. Men jeg ved også, Anker ville sige: Videre, videre kammerater.

Og det skal vi.

På Arbejdspladsen. I vores lokalsamfund. Ude i verden.

Vi vil altid række hånden bagud og hive den sidste med ombord i fællesskabet.

Fordi vi tror på "**Alle sammen!**"

Og ved I hvad, venner: Jeg tror på jer.

Hvis ikke vi havde taget kampen mod social dumping op, hvor var vi så i dag? Hvis ikke det havde været for os.

Hvis ikke vi havde bekæmpet plat og svindel på det sorte arbejdsmarked i hele Danmark. Så var velfærdssamfundet truet.

Det er jer i hele Danmark, der går forrest.

I kan være stolte.

Det bedste, vi kan gøre for 3F's medlemmer, er at fortsætte den kamp.

Når vi tager hjem fra Aalborg efter nogle gode dage her, ved jeg, at det arbejde vil fortsætte.

Jeg ved I vil indgå overenskomster.

Jeg ved, I vil afsløre social dumping.

Jeg ved, at I vil kradse penge hjem til medlemmerne.

Jeg ved, I vil sætte medlemmerne i centrum – hver og én.

I både kan og vil. Det ved jeg. Og det giver håb – også for de næste 3 år.

Danmark ville være fattigere uden jer. Ganske enkelt. Uden Danmarks stærkeste fagforening ville liberalisterne råde mere frit.

Lad os derfor blive ved med at stå sammen og kæmpe for det Danmark, vi kender!

Tak. Tak, fordi I gør en kæmpe forskel.

Og lad os så få en rigtig god kongres. Med masser af debat. Forsvar for velfærdssamfundet. For den danske model. Og kamp og forslag til vejen videre frem.

Videre venner. Vi skal videre.

Tak for jeres opmærksomhed.